

Begreppet ondska

Välkomna, mina käraste vänner. Må detta föredrag visa sig vara till hjälp och därmed en välsignelse. Må dessa ord ge ljus och klarhet i ert famlande sökande efter befrielse.

Jag skulle nu vilja diskutera ett ämne som jag hittills endast har berört indirekt: begreppet ondska. Den traditionella religionen postulerar att ondska är en separat kraft. Enligt denna uppfattning måste människor hantera valet mellan gott och ont. Vissa filosofier postulerar att det inte finns något sådant som ondska: det är bara en illusion och existerar i själva verket inte. Detta påstående missförstås ofta även av dem som förespråkar denna filosofi. Att förneka onskans manifestationer är lika illusoriskt som att tro att ondska är en separat aspekt i universum.

I detta föredrag skulle jag vilja presentera en djupare förståelse av ondska, vilket kommer att vara till stor hjälp för alla mina vänner som är djupt engagerade i processen av att finna sig själva.

Ondska består i, eller resulterar ur, en avtrubning samt en förvirring kring hur man utför kontroll. Varför är ondska en avtrubning? När man tänker på försvarsmekanismerna som är verksamma i det mänskliga psyket, blir sambandet mellan avtrubning och ondska tydligt. Barn som känner sig sårade, avvisade och hjälplöst utsatta för smärta och försakelse, finner ofta att deras enda skydd mot lidandet är att avtrubba sina känslor. Detta är ofta en användbar och helt realistisk skyddsåtgärd.

När barn är förvirrade på grund av att de förnimmer motstridigheter och konflikter runt omkring sig, uppstår på samma sätt lika motstridiga känslor i deras eget psyke. Barn kan inte hantera något av detta. Avtrubningen är också ett skydd mot deras egna motstridiga gensvar, impulser och reaktioner. Under sådana omständigheter kan det till och med vara en räddning. Men när en sådan avtrubning har blivit självklar vana och bevaras långt efter att de smärtsamma omständigheterna har förändrats och när personen inte längre är ett hjälplöst barn, är detta, i sitt minsta mått, början på ondska; detta är hur ondska föds.

Avtrubning och okänslighet mot sin egen smärta innebär i sin tur motsvarande avtrubning och okänslighet mot andra. Vid en noggrann granskning av ens reaktioner, kan man ofta notera att den första spontana reaktionen på andra är en känsla för och med dem, en medkänsla eller empati, ett

själsligt deltagande. Men nästa reaktion begränsar detta känslomässiga flöde. Något klickar till inombords och tycks säga nej, vilket innebär att ett skyddslager av icke kännande har bildats. I den stunden är man separerad – synbarligen trygg men separerad. Denna separation kan senare överkompenseras med en falsk sentimentalitet, dramatisering och överdriven sympati som inte är uppriktig. Men detta är endast substitut för avtrubbningsen. Avtrubbningsen som man har inrättat åt sig, sprider sig oundvikligen till andra, precis som varje inställning gentemot jaget ofrånkomligen expanderar gentemot andra.

Vi skulle kunna skilja mellan tre stadier av avtrubbningsen. Första stadiet är en avtrubbningsen gentemot jaget, en skyddsmekanism. Andra stadiet är en avtrubbningsen gentemot andra. I detta stadium utgör den en passiv, likgiltig inställning som gör det möjligt att se andra lida utan att själv känna obehag. En stor del av världens ondska orsakas av detta själstillstånd. Eftersom den är mindre grov, är den i det långa loppet mer skadlig, då aktiv grymhet snabbare framkallar motreaktioner. Passiv likgiltighet, uppkommen ur att känslor avtrubbas, kan dock gå obemärkt förbi eftersom den så lätt kan kamoufleras. Den tillåter personen att följa mycket själviska impulser utan att öppet upptäckas. Likgiltighet kanske inte är lika aktivt ont som utagerad grymhet, men den är lika skadlig på lång sikt.

Avtrubbningsens tredje stadium är en aktivt åsamkad grymhet. Detta stadium uppstår ur en rädsla för andra som verkar förvänta sig sådana handlingar, eller ur en oförmåga att hantera uppdämt raseri, eller ur en subtil process av att stärka det avtrubbade skyddet. Detta kan först förefalla obegripligt. Men när man tänker på det på djupet, finner man att människor ibland, nästan medvetet, kan stå vid randen till ett beslut: ”Antingen låter jag mina känslor nå ut i empati med den andra eller så måste jag, för att avleda detta starka inflöde av varma känslor, bete mig på precis motsatt sätt.” I nästa ögonblick är en sådan tankegång borta, det medvetna beslutet är glömt och vad som återstår är en tvingande kraft riktad mot grymma handlingar.

I dessa fall är all skada, all destruktivitet, all ondska en följd av att det spontana verkliga jaget förnekas och ersätts med sekundära reaktioner som på ett eller annat sätt alltid är kopplade till rädsla.

Gränsen mellan passiv avtrubbningsen och aktiv grymhet är ofta mycket tunn och vanskelig, i hög grad avhängig synbarligen yttre omständigheter. Om människor förstår dessa processer inte bara intellektuellt, utan i sitt eget inre, är de tillräckligt rustade för att hantera världens grymhet som så ofta ger upphov till förtvivlan, tvivel och förvirring.

Aktiv grymhet avtrubbar den som utför den i ännu högre grad; den förhindrar inte bara inflödet av spontana positiva känslor, utan avvärjer också rädsla och skuld. Akten att åsamka andra smärta,

dödar samtidigt ens egen förmåga att känna. Den är därför ett starkare medel för att uppnå avtrubning.

Man måste alltid skilja mellan de aktiva gärningarna av antingen likgiltighet eller grymhet, och känslomässiga tendenser. Likgiltigheten eller avtrubningen behöver inte aktivt sättas i verket; det är möjligt att uppleva denna distansering och avtrubning, men utan att agera efter den. Du kan göra allt du kan för att hjälpa någon annan, kanske ibland till och med överdriva det, just på grund av att du på en medveten nivå inte vill vara så likgiltig. Önskan om att skada andra kanske bara existerar som en känsla, utan att du någonsin agerar utifrån den. När du känner skuld, görs det dock ingen skillnad mellan dessa viktiga företeelser, så det spelar ingen roll om du känner eller agerar på destruktiva, skadliga sätt. Hela problemområdet förnekas därmed och trycks undan från medvetandet där det inte längre kan korrigeras. Att erkänna, bekräfta och möta en känsla, oavsett hur oönskad den är, kan aldrig skada jaget eller andra och måste till slut lösa upp den negativa känslan. Att förväxla impulsen med gärningen och därför förneka båda, resulterar i en mycket stark störning för jaget, som indirekt påverkar andra, utan hopp om förändring så länge processen förblir omedveten.

Sett i detta ljus, är det uppenbart att avtrubning i sin ytterlighet blir till aktiv grymhet. Det råder endast en gradskillnad mellan dem. Det är mycket viktigt för er att förstå detta, mina vänner, eftersom dem som är mest chockade, rädda för och ur stånd att hantera den existerande grymheten i världen och som lider mest av blotta vetskapen om att den finns, ofrånkomligen har gjort sig avtrubbade på något sätt och följaktligen drabbas av skuld. Det måste därför finnas ett samband mellan ens avtrubning och ens inställning till eller sätt att närma sig livets onda aspekter. Vissa kan vara alltför tyngda, vissa kan vara alltför sentimentala, ytterligare andra kan vara alltför hårda och likgiltiga inför ondskans förekomst. Varje sådan överreaktion måste vara kopplad till avtrubningen som i något avseende har inrättats i psyket. Vid en viss tidpunkt tycktes denna avtrubning vara det enda tillgängliga skyddet; senare vidmakthölls den omedvetet.

Den andra aspekten av ondska har med kontroll att göra. Vi har diskuterat hur viktigt det är att ge upp en alltför sträng kontroll och hur ni underlåter att använda den kontroll och makt som ni har till ert förfogande för att uppnå ett fullt, rikt liv. Obalansen som denna underlåtenhet skapar, framkallar rigiditet där följsamhet borde finnas, samt en hjälplös förlust av jaget där motståndskraftig bestämdhet borde råda. Obalansen orsakas alltid av okunskapen om, och avsaknaden av särskiljandet mellan det yttre och inre jaget.

Allt lidande har med hjälplöshet att göra. Ju större hjälplösheten är, desto mindre är personen förmögen att undvika smärta. Barn är till sin själva natur hjälplösa, svaga, beroende. Lidandet som

de kan uppleva kräver därför vissa medel, såsom avtrubbningsprocessen, för att mildra dess inverkan.

Hjälplösheten fortsätter att finnas hos vuxna vars psyken har förblivit barnsliga eller omogna. Problemområden i det inre livet präglas alltid av den här känslan av total hjälplöshet, medan den känslan är frånvarande i friska områden. Det är uppenbart att hjälplöshet och avsaknad av kontroll intimt hänger samman. Eftersom hjälplöshet orsakar smärta, smärta orsakar avtrubning och avtrubning leder till ondska, blir det tydligt att obalans och avsaknad av kontroll också är kopplade till ondska.

I ett bredare perspektiv är hjälplöshet ett av mänsklighetens största problem. Dess betydelse är vida förbisedd. Människor känner sig hjälplösa inför sin egen kropp. Det finns ett avsevärt område där ni har kontroll. Detta område vidgas i samma utsträckning som du har funnit ditt inre eller verkliga jag. Där du är förvrängd och det verkliga jaget är dolt från din yttre medvetenhet, upphör kontrollen. Det är då du känner dig hjälplös, svag, rädd.

Relationen mellan din kropp, dina känslor och dina personliga livsomständigheter är densamma när det gäller kontroll. Du har direkt kontroll över vissa av kroppens funktioner. Du kan röra dina muskler som du vill. Du kan med det yttre jaget, eller egojaget, bestämma när och hur du ska använda vissa muskler, när och hur du ska röra dig. Ett antal av dina fysiska funktioner står i själva verket direkt under din yttre viljas styrning och kan inte fungera om inte en yttre vilja utövas. För att sammanfatta, alla kroppens frivilliga funktioner står under ditt yttre egos direkta kontroll.

Men det finns ett stort område av kroppen som den yttre viljan inte kan nå direkt. Dessa funktioner regleras inte av den yttre viljan. De arbetar på ett fullkomligt sätt utan någon avsiktlig eller bestämd viljehandling. De upphör att vara välfungerande synbarligen utan din yttre viljas inverkan. De inre kroppsfunktionerna styrs inte av en yttre kontroll. Detta är skrämmande för er, för att ni inte förstår det. Ni känner att ni inte har någon makt över ett stort område av kroppen och är utelämnad till dess nåd.

Samma sak gäller för psykiska processer. Du har en obestridlig kontroll över ett stort område av dina handlingar, över orden du talar, över ditt val av tankar. Du tycks inte ha någon kontroll över dina spontana känsloreaktioner. Även detta kan vara skrämmande. Du kanske vill känna en sak, men kan inte få dig att göra det. Du kanske avskyr att känna en annan känsla, men du kan inte förhindra den. Vid förträngning och undertryckande uppstår, som ni alla vet, konstiga och ännu mer oroväckande tvångsimpulser, vilket leder till att du känner dig ännu mer hjälplös i greppet av din egen personlighet. Även om sådana tankar kanske inte uttalas i koncisa ord, är känslan: "Om

jag inte ens har makten att styra över min kropp eller mina egna reaktioner och känslor och om en skrämmande makt som jag inte känner till och inte kan kontrollera tycks vara verksam i mig, hur mycket mer hjälplös måste jag då inte vara i mötet med livet självt?”

Sambandet mellan jaget och livet är i själva verket mycket direkt. Du har inte mer kontroll över din inre kropps förmågor och psykiska processer än du har över ditt liv; inte heller har du mindre. I den utsträckning som du har funnit nyckeln till dina inre processer, har du funnit nyckeln till de synbarligen ödesdigra händelserna som styr ditt liv.

Ett outgrundligt öde tycks styra din inre kropp, dina spontana reaktioner och ett antal yttre omständigheter. Men är det sant att du måste vara separerad från dina inre förmågor? Har du verkligen ingen kontroll över dem? Eller kan en förbindelse upprättas mellan ditt medvetande och din inre kropp, dina spontana känslor och ditt liv?

Samma relation finns i livet som mellan kroppen och känslorna. Du kan direkt styra vissa skeenden. Din yttre, direkta vilja kan bestämma vissa handlingar som du vet kommer att generera vissa effekter. Om man gör på ett visst sätt, måste det ha en viss effekt. Men sedan, som med kroppen och känslovärlden, finns det ett område där den omedelbara, direkta kontrollen upphör. Relationerna mellan kroppen, den inre känslovärlden och det yttre livet är alltså alla desamma. De är uppdelade av en gräns fram till vilken du har ett uppenbart direkt inflytande att forma händelser och resultat, och bortom vilken det inte tycks vara så. Där tycks en annan makt vara verksam som du inte har något inflytande över, en makt som du inte förstår och därför är rädd för.

Från idén om att en främmande, oberoende makt tycks spela med er, har idén om en yttre Gud uppstått – en Gud som måste bönfallas och blidkas. Att upptäcka denna makts sanna natur utgör det yttersta målet för den mänskliga andliga utvecklingen.

Anden vet att människans öde är att upptäcka denna makts sanna natur och att utvidga denna makt över ödet. Men detta budskap, som kommer från djupet av ditt andliga väsen, når ofta de yttre personlighetsområdena på ett ansatt, förvrängt sätt på grund av alla missuppfattningar och förvirringar. Ni strävar mot detta mål, men på fel sätt. Ni försöker ofta nå det genom att spanna er yttre vilja och hävda den på områden där den inte har någon befogenhet. Ni missriktar därmed det yttre egots viljeförmågor.

De av er, mina vänner, som har vuxit genom år av ansträngningar i arbetet på denna väg, har ibland märkt att där du tidigare var hjälplös, är du inte längre alls hjälplös. Du upptäcker inte bara makt, styrka, resursrikedom och tillräcklighet – kvaliteter du aldrig drömt om att du ägde – utan du börjar också se att en kontroll på avstånd tycks vara verksam, som styr ditt öde och dina yttre

livsomständigheter. Du inser att din kontroll expanderar. Du upplever hur områdena där du saknar kontroll drar sig tillbaka och att de nyfunna områdena av kontroll inte står under en direkt kontroll, utan verkar genom en kontroll på avstånd.

Denna utvidgning av kontrollen sker inte, och kan inte ske, genom en hård skärpning av egots krafter – viljan eller sinnet eller förnuftet. Den sker i stället genom en indirekt process av kontroll på avstånd, som så småningom blir direkt. För att vara mer specifik: Egots förmågor måste användas, men inte på det sätt som vanligen försöks. De kan och måste användas för att minska den yttre viljans styrka. Tanken om att den yttre viljan är allsmäktig måste ges upp och de yttre förmågorna måste lägga sin tillit till de inre.

Detta kan i början verka förvirrande eller till och med motsägelsefullt, men när ni förstår det mer på djupet, kommer ni ännu en gång utan tvivel att förstå det arbete som vi ägnar oss åt här. När du förstår att det finns en mer vidsträckt intelligens som omedelbart är mycket tillgänglig inom dig – inte någon fjärran gudom separerad från dig, utan en omedelbar och integrerad del av dig själv – när du inser detta, kommer du att veta att det jag har sagt här är sant. Du kommer först att se hur en kontroll på avstånd är verksam där det alls inte hade funnits något ingripande, någon koppling eller styrning. Och så småningom kommer denna kontroll på avstånd att omvandlas till en mer direkt kontroll. I början kan detta inte vara mer än en teori som man måste pröva i en god, villig och öppen anda. Senare kommer teorin ofrånkomligen att omvandlas till ett faktum, till en upplevd verklighet.

Om du vill utöva kontroll över områden som är otillgängliga för din yttre vilja – exempelvis inre kroppsprocesser – överanstränger du dig, du försvagar din energi och banar väg för besvikelse och frustration. Om du emellertid förstår att alla inre processer – den inre kroppen, de inre känslorna och det inre livet som visar sig i ödet och som synbarligen kommer utifrån – endast kan styras av den inre personen, kommer du inte att slösa bort värdefull egoenergi. Du använder i stället ditt yttre sinne för att komma i kontakt med det inre jaget, så att det gör det som behöver göras. När du inser detta, blir det görligt.

Hur kan då det inre jaget aktiveras? Det kan inte aktiveras av sig självt, för det svarar endast på medvetande. Ditt yttre liksom ditt inre medvetande har makten att styra detta inre väsen, med all dess fantastiska resursrikedom, med dess intelligens och makt. Detta inre väsen har i sin tur makt att styra över de inre processerna. Människor har ingen aning om de obegränsade möjligheterna som sträcker sig långt bortom vad de anser vara naturliga lagar. När dessa väl inses, kommer den sanna betydelsen av livet och av meditationen att absorberas, levas och upplevas. Det kommer inte längre att finnas något problem eller någon förvirring kring användningen av förmågorna.

Vad som vida förbises är att de yttre egoförmågornas begränsningar bara finns så länge man undgår att förstå att just dessa egoförmågor måste användas för att direkt kontakta det inre jaget, som sedan styr alla inre förmågor – kroppen, känslorna och det synbarliga ödet inräknat. Det yttre medvetandet måste användas för att aktivera det inre medvetandet. Trots det senares enorma makt, svarar det endast på det yttre sinnets direkta, medvetna strävan. Det är detta indirekta, tvåstegsnärmande av det inre jagets makt som upprättar det jag har kallat för kontroll på avstånd.

Denna kontroll börjar fungera mer och mer allteftersom personligheten avlägsnar förvrängningar och missuppfattningar som är inbäddade i psyket. Dessa förvrängningar skapar en barriär mellan det yttre och det inre medvetandet. Men allteftersom mer insikt erhålls, lite i taget, och de destruktiva inställningarna förändras, kommer samarbetet mellan det yttre och det inre jaget att utvidga områdena av kontroll.

I början verkar detta nästan vara en tillfällighet. En tillfällig visshet sätts i tvivel igen genom oundvikliga återfall. Ni vet mycket väl att problem inte försvinner i ett svep i växandets process. Rester blir kvar som fortsätter att ge sig till känna, tills alla förvrängningar försvinner. Det som en gång utgjorde ett mystiskt och slumpmässigt öde som man var hjälplöst utsatt inför, som man inte hade någon kontroll över, blir gradvis synligt som orsak och verkan som verkar genom kontroll på avstånd, till skillnad från de yttre förmågornas direkta kontroll. Och allteftersom utvecklingen fortsätter, blir kontrollen på avstånd mer och mer direkt. De inre och yttre förmågorna blir då ett. Och allteftersom den här processen fortsätter, utgör kontrollen – när man ska släppa taget om de yttre egoförmågorna, när man ska ge upp en sträng överkontroll och när man ska använda den yttre viljan på ett adekvat sätt – inte längre något problem. Det är inte heller längre nödvändigt att avtrubba sig för att hantera en hjälplös exponering för smärta, för man är inte längre hjälplös.

Mina käraste vänner, att ta in, förstå, veta och uppleva allt detta är av stor betydelse för var och en av er för ert arbete på denna väg.

Finns det nu några frågor?

FRÅGA: Jag skulle vilja knyta an vad du har sagt till ett problem som jag har. Det verkar som att jag har en tendens att känna mig överbelastad av grymheten som finns i världen. När jag gick tillbaka till min barndom, upptäckte jag att en av mina falska lösningar var att dra mig tillbaka. När jag drar mig tillbaka, drar jag automatiskt tillbaka min kärlek. Finns det skuld inblandad i detta?

SVAR: Ja, men det finns även andra utlöpare. Som jag har förklarat i detta föredrag, när du drar tillbaka kärlek, blir du avtrubbad. Även om denna avtrubning under barndomen utgjorde en

skyddande sköld mot grymhet från utsidan, förhindrar den inte de negativa känslorna i den inre beskaffenheten, såsom raseri, rädsla, ilska. Dessa känslor kan inte avtrubbas. De kan bara döljas. Detta ökar då skulden. Om du skulle översätta till koncisa ord vad som sker i personligheten, skulle du säga: ”Här är jag och jag är rädd för grymheten från utsidan, rädd för raseriet och likgiltigheten i världen. Andras orättvisa beror på deras okänslighet för mig. I min rädsla för den här orättvisan, den här okänsligheten, likgiltigheten, grymheten och raseriet, gör jag mig lika avtrubbad som de måste vara.” Skulden uttrycker tydligt att man förargas hos andra det som man känner sig tvungen att vidmakthålla, i missförståndet att en liknande men förklädd tendens utgör ett skydd. Psyket säger: ”Jag hejdar mina varma, kärleksfulla känslor för att skydda mig själv. Trots den avtrubbade effekten på vissa känslor, kan jag inte okänsliggöra raseriet och ilskan som finns inom mig.” Detta är då vad skulden består av.

FRÅGA: När det gäller de fysiska funktionerna som ligger utanför vår kontroll: Är det detta raseri och denna ilska, liksom skulden, som skapar sjukdom?

SVAR: Naturligtvis. Låt mig uttrycka det så här: Alla destruktiva känslor som är dolda under ytan, skapar problem, faror, svårigheter som manifesteras i det fysiska, emotionella eller mentala systemet eller i den yttre livssituationen för en person. Det är sant att dessa dolda negativa känslor, som bottnar i förvrängda värden och felaktiga begrepp, skapar sjukdom. Men det är också sant att det yttre jaget kan få tillgång till det inre jaget för att skapa en hjälplös uthållighet, i stället för att korrigera, läka, förbättra och förebygga negativa händelser i framtiden. När man känner att man är ett offer för ödet, för makter utanför ens kontroll, förbiser man sannolikt de mest uppenbara och direkta resurserna.

Vetskapen om att det yttre och inre jaget behöver samarbeta för att bringa ordning, harmoni, sanning och uppfyllelse, kommer att göra det möjligt för människor att använda sina energier i rätt riktning. Det är det inre väsendet som bygger, bevarar och återupprättar hälsa. Att ignorera dess närvaro och dess makt måste göra människor till hjälplösa offer. Det är det inre väsendet som kan skapa ett konstruktivt liv, där allting som behövs ges från utsidan, eftersom det inte finns några inre barriärer. Det är den inre personen som behöver bli kontaktad med de yttre egoförmågorna, med egots vilja och sinne. Detta bör ske mycket enkelt och direkt. Men det som står i vägen behöver avlägsnas. Även avlägsnandet sker snabbare och på ett mer adekvat sätt när det inre väsendet har kallats in.

Låt oss avsluta det här föredraget med följande förslag för meditation. Låt oss kombinera kontrollen genom det inre väsendet med att ge upp den omedvetna avsiktliga avtrubningen. Sättet att närma sig relationen mellan de yttre egoförmågorna, det vill säga egots sinne och vilja, och det inre väsendet i syfte att avlägsna avtrubningen skulle kunna vara följande:

”Min vilja som är inriktad på det yttre, kan inte nå de områden där jag har avtrubbat min varseblivning, upplevelse, känsla och känslighet. Jag vill därför kontakta mitt inre väsen som har en högre intelligens och större makt än mitt yttre sinne, för att ta de nödvändiga stegen för att tina upp dessa förmågor: att få liv i dem så att jag blir en fullt fungerande människa. Varhelst det finns rädsla och missuppfattningar, vill jag förstå dem så att jag kan avlägsna det som står i vägen. Det är de lönlösa förbudena som jag ännu inte helt känner till som får mig att vara endast delvis levande. Jag vill vara helt levande. För att åstadkomma detta, kontaktar jag det inre jaget för att hjälpa mig att avlägsna hinder, göra mig medveten om det som jag behöver veta, så att jag kommer att vakna upp på nytt och leva i tillståndet fyllt av uppfyllelse, jagförnimmelse och skönhet.”

Du behöver inte upprepa exakt dessa ord; använd dina egna ord, ditt individuella sätt att verbalisera och uttrycka kärnan i dessa tankar. Detta skulle vara förfarandet, mina vänner.

Var välsignade, var och en av er, på er fortsatta väg. Må ni känna, var och en av er, sanningens och kärlekens ljus som livet skulle kunna vara om ni så väljer. När ni tar de rätta och konstruktiva stegen för att integrera ert yttre och inre väsen, genom att aktivt upprätta en kontakt mellan dem, kan livet vara oändligt mycket mer än ni skulle kunna önska er. Livet är varken mer eller mindre än vad ni tillåter det att vara, det bästa eller sämsta – eller de många graderna däremellan. Livet är varken mer eller mindre än vad ert medvetande uttrycker. Gränserna som ni sätter upp för er uppfyllelse, liksom gränserna som ni tror existerar i fråga om kontroll, är helt godtyckliga; de är avhängiga er övertygelse. I samma grad som ni känner era inneboende förmågors makt, äger ni världen; men dessa inneboende förmågor lever i den inre personen, inte i det yttre egojaget.

I vilken utsträckning som du förverkligar dina inre förmågor beror på hela summan av ditt medvetande, på dina övertygelser, dina begrepp, dina uttryck. Allt detta beror i sin tur på hur fritt ditt inre väsen är att manifesteras sig eller hur hindrat det är. När du har avtrubbat dina känslor, är det inre jaget inaktiverat. Det ensamt är i stånd att göra dig och livet till ett – i ordets bästa bemärkelse.

Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16